

»Izpolni, kar si izpolniti dolžan!«

Igor Glasenčnik, vsestranski motivator in planinski popotnik

✍ Pogovarjal se je Aleš Tacer

Zimski čas je čas počitka. Tako je bilo vsaj stoletja nazaj. Dandanes je ta fraza mišljena bolj v simbolnem pomenu, kajti tempo hitrega življenja se je brzkone zajedel že v vse pore našega življenja in posledično v vse letne čase. Pa vendarle lahko rečemo, da je nekaj te simbolike le še ostalo tudi v današnjih časih. Ker je torej zima in je čas počitka, sem se v tem brezdelju spomnil, da bi si morda vzel nekaj časa za pogovor tudi človek, ki je v zadnjih dvajsetih letih močno zaznamoval planinsko dejavnost v zgornjedravski dolini. Živi v župnijskem uradu na Kapli na Kozjaku in je glavni oblikovalec tamkajšnjega kulturnega življenja. Je pesnik, pisatelj in režiser, ki je na oder spravil več humorističnih iger. Je prvi med ustanovitelji Planinskega društva Ožbalt-Kapla, ki bo čez dve leti (v januarju 2011) praznovalo dvajseto obletnico obstoja. Je vodnik A kategorije in idejni ter markacijski oče dveh poti: Pot za srce in Razgledna pot na Kapli.

Igor, v tem uvodu sem te orisal zgolj površno, na splošno. Se strinjaš z oznakami, ki sem ti jih prilepil?

»Pravzaprav težko kaj od naštetega zanikam. Bo že držalo, če drugi tako pravite. A meni bi bilo od vsega naštetega še najbolj všeč tisto, kar ni zapisano, a mi je nekako najbližje: sem preprost podeželski ljudski župnik. Res je, da sem se in se še ukvarjam z mnogimi dejavnostmi, a te so samo bežen odsev nečesa, kar nosim v sebi, v srcu, kar mi je dano.

Vsi smo obdarovani že z rojstvom. Življenje je velik dar in če je meni darovano, sem poklican, da to obdarjenost delim z drugimi. Življenje je nepovnljivo, a svoj resničen pomen dobi le takrat, ko se razdaja v ljubezni do bližnjega. Ker sem veren človek, se zavedam, da vse prejemam od Boga. Zahvala za

božje darove pa je v tem, da svoje sposobnosti razvijam in plemenitim, da jih potem take posredujem naprej. Ni mi žal časa, denarja in ponosa – samo, da je človek, ki mi je poslan na pot, deležen vsaj delček tega, kar premorem sam. Najsiriomašnejši smo takrat, ko hočemo vse zase in nismo pripravljeni ničesar darovati za sočloveka. To dejstvo me vedno žene naprej, da kljub mnogim dejavnostim vztrajam. Vztrajam kljub temu, da marsikomu moje delo ne pomeni nič. Plutarh je dejal: Nikoli ne delajte dobro, če niste pripravljeni prenašati nehvaležnosti. Zase lahko rečem, da prejemam veliko hvaležnosti za vse svoje delo, zato sem res srečen in zadovoljen.«

Preden skupaj kreneva po tvojih planinskih poteh, morda na kratko osvetliva tvoj prihod na Kaplo pred dvema desetletjema. Prišel si kot dušni pastir po dekretu škofa Krambergerja, prej si deloval drugje?

»Po prejemu mašniškega posvečenja leta 1981 sem nastopil službo kaplana v Slovenj Gradcu. Zame je bil to kraj, ki mi je precej prirasel k srcu. Pravijo, da ti prvo kaplansko mesto ostane zapisano v srcu kot prva ljubezen. Pet let sem ostal kaplan in bil hkrati veliko na bližnjih Selah, pod mogočno Uršljo goro. Posebej sem jo vzljubil, saj se je moj oče rodil na Razborju pod Goro. Tako sem še vedno precej čustveno navezan na Goro, kot jo ljubkovalno imenujem. Tudi moj ata ji je dejal tako, kolikor se spomnim. Še danes sem vesel, da jo vidim tudi s Kaple, če le hočem. Malo grem na sprehod in že jo zagledam kot stražarko mogočne Pece in drugih gora v ozadju.

Na Meškovich Selah sem vzljubil knjige še bolj kot prej in osebnost Ksaverja Meška me je znova in znova nagovarjala. Ljudje so mi v razgovorih slikali pisatelja kot idealnega duhovnika in narodnega buditelja. Kdo

ne bi želel nekaj teh pozitivnih lastnosti imeti tudi sam? Tako sem dobesedno požiral njegove knjige, zgodbe, opise ljudi in njihove značaje. Ja, Meško je bil nekakšen duhovni mentor mojim mislim, želim in dejavnostim. Rad sem ga predstavljal tudi otrokom, jim opisoval njegovo življenje in delo ter tako želel privzgojiti mladim hvaležnost do prednikov, posebej do njega kot dušnega pastirja, ki je vzgajal njihove stare starše. Lahko rečem, da Mešku veliko dolgujem, čeprav sem ga spoznal samo posredno iz njegovih del.

Selance sem imel rad, oni pa mene. Bil sem žalosten, ko me je škof prestavil v bližnje Ravne, kjer sem ostal tri leta. Pokojni župnik Jaroš me je želel videti kot svojega naslednika, a meni to ni bilo najbolj všeč in tudi škof Kramberger ni mislil tako. Zato mi je po skupaj osmih letih kaplanovanja ponudil faro v Ožbaltu s soupravo Kaple. Sprejel sem. Ostal sem blizu doma, poznal sem temperament in značaj ljudi, saj sem bil rojen v Vuzenici v dravski dolini. Tako sem se leta 1989 preselil v Ožbalt in ob nedeljah odhajal na Kaplo. Ta kraj pa me je povsem osvojil. Očarali so me ljudje, tako preprosto iskreni, hvaležni, odprti za dobro in željni, da naredijo kaj iz sebe. V začetku so se mi zdeli nekoliko plahi, a sčasoma vedno bolj zavzeti, pripravljeni, da nekaj podarijo sebi, svojemu kraju ter posredno tudi drugim.«

Že kar hitro si se našel v stiku z naravo, katere del si, v pohajkovanju po okoliških hribih ... Najbrž si

zavestno združil prijetno s koristnim: medtem, ko si pohajal po obronkih na meji s sosednjo Avstrijo, si obiskoval in spoznaval tudi domačije ter ljudi svoje nove fare.

»Pošteno priznam, to mi je bilo in je še vedno najlepše. Od malih nog sem bil rad z naravo tesno povezan, saj sem odraščal pod obronki mogočnega Pohorja, pod Pistrovim gradom v Vuzenici. Tu sem z vrstniki pil vonj gozdov, plezal po skalah, poležaval ob večerih na poletnih travnikih, gledajoč zvezdno nebo. Ob Dravi sem lovil ribe, kar rad počnem še danes. V naravi iščem umirjenost, ideje. Molim, saj me to notranje bogati. Sredi pohajkovanja po stezah, gozdnih vlakah, ob hudournikih najdem ogromno tematike za svoje pesmi, za razmišljanja in meditacijo. Brez tega bi mi verjetno nekaj manjkalo. Nenazadnje sem se zato pred 14 leti preselil na Kaplo, v ta raj sredi kozjaških hribov. Tukaj sem spoznal prave, pristne ljudi, ljudi, ki so zaljubljeni v zemljo, v gozdove, v preprosto kmečko delo. Ker sem takšen tudi sam, sem rad z njimi.

Zanimivo je, da me tudi mestni vrvež po svoje nagovarja. Prav nič se v njem ne čutim utesnjenega. Menim, da mora biti človek v ravnovesju s samim seboj in potem se povsod počuti nagovorjenega, sprejetega, osvobojenega. Včasih rad rečem, da mi mestni vrvež prav dobro dene in ga zavestno poiščem. Prav je, da začutim spremembo. Samote si ne želim vedno, tudi hrupa seveda ne, a med obema je tako prijetno krmariti. Je pa res, da sem veliko raje na samem, v umirjenosti življenja. Vendar pa je tudi doma tega vedno manj, saj se s klikom na internet kmalu najdem sredi dogajanja. Dandanes je že prava umetnost biti v ravnovesju s samim seboj. Vesel sem, kadar mi to v polnosti uspeva.«

Kako je prišlo do zamisli, da s peščico somišljenikov ustanoviš planinsko društvo? Ustanovni zbor je bil 19. januarja 1991.

»Težko je kar na kratko povzeti tiste globlje namene, ki so mene in moje somišljenike gnali, da smo ustanovili PD Ožbalt-Kapla. Predvsem sem po prihodu v kraj, kamor me je škof poslal za dušnega pastirja, najprej samo opazoval ljudi, predvsem mlade. Kako preživljajo svoj prosti čas, s čim se ukvarjajo, katere stvari jih poleg šole sploh še zanimajo ... Kmalu sem ugotovil, da so naši mladi prav takšni kot v večjih krajih. Vedoželjni, predvsem pa iskalci. Iskalci lepot. Kako jim lepote še bolj odkriti? Ker sem bil sam zaljubljen v planine in gore, sem želel s tem okužiti

tudi druge, predvsem mlade. Prvi korak je bila organizacija dvodnevne planinskega potepanja iz Slovenj Gradca na Uršljo goro. Bil je 29. november 1989 in bilo nas je 35. Pa se ta dan še ni rodilo društvo. Bilo je le iskanje, tipanje, navduševanje. Po koncu tega planinskega potepanja po Uršlji gori sem bil prepričan, da sem morda v marsikatero mlado srce položil prvi kamenček zaljubljenosti v svet planin. Res je bilo tako. Kaj kmalu so se našli planinski navdušenci, ki so bili voljni poprijeti za delo. Nekatere mlade sem pravzaprav že pred ustanovitvijo društva občudoval, ko so se kljub neizkušenosti vsako leto podajali na Triglav. Med njimi Toneta Cepeca in Borisa Pušnika, ki sta bila desna roka pri ustanavljanju društva. Skupaj smo iskali nove obraze in zanesenjake. V veliko pomoč nam je bil predsednik sosednjega društva iz Lovrenca na Pohorju Franc Pačnik, ki je pomagal pri administrativnih stvareh. Nikoli ne bom pozabil, kako mi je na ustanovnem zboru društva poklonil v spomin knjigo o planinskih postojankah v Sloveniji. Knjigo s posvetilom! Kmalu je sledilo planinsko navduševanje šoloobveznih otrok, predvsem na Kapli. Število članov je raslo. Tako se je naše mlado društvo vključilo v delo MDO PD Koroške. Sprejeli so nas, posebej veseli, da tako majhna kraja premoreta kar nekaj planinskih navdušencev. Pomagali so nam pri prvih korakih, nas kar hitro vključili v delo, povabili na šolanje planinskega kadra. Šli smo Boris, Tone in jaz. V letu 1992 smo postali planinski vodniki, še bolj trdno odločeni, da s skupnimi močmi zasejemo ljubezen do planin v srca mladih in manj mladih. Ob osamosvojitvi Slovenije smo bili pobudniki za posaditev lipe v Ožbaltu, organizirali smo odmevno prireditev Zeleni večer ter eno prvih pisolav ob stoletnici organiziranega planinstva v Sloveniji. Vodili smo več čistilnih akcij, uredili divja odlagališča v kraju in nasploh vzpodbujali krajanke k bolj spoštljivemu odnosu do narave okrog nas. Morje je lepo, a človeka pogosto razčloveči. Planine in gore pa so bogatejše in nenadkriljive učiteljice življenja, saj ga bolj bogatijo kot vsaka banka, predavalnica ali hotelska zabava. Nisem še srečal človeka, ki bi bil prijatelj planin in hkrati sovražnik ljudi. Kdor sovraži ljudi okrog sebe, v planinah ne bo našel somišljenika. Če bo tja zahajal, da poišče samoto in potrditev svojega egoizma, bo kmalu odnehal. Zaprl se bo raje v svojo sobo in tamkaj izgubljal boj s samim seboj. Prav zanimivo. Človek bi mislil, da ga bo ostro kamenje planin klesalo v suroveža. Ampak ne, kleše ga v mehak in prijeten značaj. In to je čar planin in gora. Prepričan sem, da je naše planinsko društvo dokaz, da lahko tudi iz majhnega

kraja in skupnosti zraste v prihodnost nekaj velikega, zraste človek, ki bo poln idealov, premočrtnosti in neuklonljivosti.«

Bil si prvi predsednik, ob predaji te dolžnosti pa si aktivno deloval kot motor in vodilna sila pri raznih sekcijah, ki so se oblikovale znotraj društva. Organiziral si (in to še vedno počneš) veliko izletov v naše sredogorje in visokogorje. Veliko sledi si pustil v Koroškem medobčinskem društvu markacistov, katerega načelnik si bil.

»Seveda, kot predsednik sem imel veliko opravka z zagonom društva. Lahko je društvo ustanoviti, potem pa pustiti, da gre samo po svojih poteh. Takšno društvo verjetno kmalu usahne. Zato sem si prizadeval, da sem v obeh krajih in širše skušal navduševati predvsem mlade. Nekaj časa nisem bil tako uspešen, a ko so mladi videli našo resnost, so nam kmalu sledili. Imeli smo precej članstva, pridno smo organizirali izlete in predavanja. Nekateri smo se čutili nagovorjene, da se tudi strokovno usposobimo za to, kar je zahtevalo maksimalno angažiranje. Do takrat sem rad vodil pohodnike, posebej mlade v visokogorje, kasneje pa sem to prepustil drugim. Sicer pa, tudi v sredogorju je toliko lepega in neponovljivega. Visokogorje, vsaj zame, ni vse. Zato v zadnjih letih visoko v hribe in med skale redkeje zahajam. Ja, bil sem 12 let odgovoren za delo markacistov v MDO Koroške. Delo sem prevzel po svojem predhodniku Jožetu Barlu iz Slovenj Gradca. Po večletnem delu me je predlagal za novega vodjo, takratni člani markacisti so se strinjali. Ne dolgo pred tem sem namreč opravil tečaj za markacista. Barlovo delo sem skušal po svojih najboljših močeh nadaljevati. Seveda sem dodal nekaj svojih pogledov, poleg strokovnosti sem dal poudarek še na družabnost, ki se mi je zdela nekoliko zanemarjena. Tako so leta aktivnega dela na tem področju kar hitro minevala in ko sem bil pred leti imenovan in izvoljen za naddekan koroškega naddekanata, sem vodenje hočeš nočeš zaradi preobilice dela na svojem službenem področju in mnogih interesnih dejavnostih predal novemu vodji Romanu Močniku iz PD Prevalje. Prav vesel sem, da zelo uspešno vodi koroške markaciste. Po zapisnikih sodeč so opravili v teh letih že veliko dobrega. Najbolj sem vesel, da mi je uspelo s pomočjo Toneta Tomšeta in njegove usposobljene ekipe izvesti kar nekaj tečajev za nove markaciste. Posebej moj zadnji, ki je bil v naši dravski dolini (v Vuzenici in v Podvelki), mi je

ostal v lepem spominu. Sicer sem pa za svoje delo v planinski organizaciji prejel kar nekaj priznanj, tudi Knafelčevo. Tega sem bil vesel, saj je bila to potrditev, da sem delo skušal kar najbolje opravljati.«

Raziskoval si etnično kulturno dediščino na Koroškem, popisal vsa obpotna znamenja, križe, kapelice, ... in zgodovino, vezano nanje. Pred sabo pa imam strokovno monografijo Podoba in preteklost Kaple, zbornik Strah me je gratalo, ki opisuje razne ljudske šege in navade. Vanj si zapisal pripovedi, ki so se ohranile v pogovornem jeziku starejših ljudi. Spisal si tudi vodnik Razgledna pot po Kapli in Vodnik po Koroški planinski poti, ob desetletnici PD Ožbalt-Kapla si uredil zbornik Planinske sledi, uredil si več publikacij drugih avtorjev in v letu 2006 izdal tudi prvo samostojno pesniško zbirko z naslovom Trenutki sveti. Kot režiser si s svojo gledališko skupino obredel večino odrov krajev in vasi koroških občin, gostovali ste tudi v tujini (Berlin). Pa to še ni vse. V roke si vzel ljudski instrument, frajtonarico. Naučil si se igrati, okrog sebe si zbral še druge muzikante in – pričel se je špil?

»Res je, svojo veliko ljubezen sem našel tudi v preprostem ljudskem gledališču. Že 15 let skupaj z domačini uprizarjamo veseloiigre, komedije in burke. S tem nasmejimo sebe in ljudi, ki nas z veseljem pridejo gledat. Res smo bili tudi med Slovenci po svetu, tako v Berlinu, Stuttgartu, na Koroškem, na Dunaju, v slovenskem Primorju in seveda na domačih odrih naše Koroške. Smo tudi že tekmovali, npr. v Kranju in Pekrah, ter dosegli vidnejša priznanja. Veliko lepega smo že in verjetno še bomo doživeli. Res, ponosen sem na člane naše igralske skupine. Smo prava družina, ta pravi. Tudi glasba je bila spremeljevalka mojega življenja. Štiri leta sem bil organist v domači fari Vuzenica. Sem glasbeni samouk na kitari, orglah, klavirski harmoniki in sintesajzerju. Najbolj pa sem se spoprijateljil s frajtonarico. Tudi tu sem popoln samouk, začel pa sem šele pred štirimi leti. Sedaj kot ljudski godci in pevci z imenom Škopjenki z veseljem nastopamo. Že dve leti smo bili zadolženi za veselo vzdušje na občnem zboru našega planinskega društva Ožbalt-Kapla.«

Si tudi idejni avtor in markacist Razgledne poti na Kapli in Poti za srce. Obe sta krožni, izhajata iz središča kraja in se vanj tudi vračata. Prvo prehodimo v približno dveh urah in pol, slednja pa je nekoliko krajša, kar je razumljivo že iz naslova. Obe poti sta koristni za fizično in psihično kondicijo pohodnika,

pa tudi za sam kraj z vidika promocije in vzpodbujanja turizma.

»Osnovna ideja za nastanek teh dveh poti je bila prav gotovo želja naš kraj približati širši javnosti. Ljudje vedno raje hodimo in zakaj se ne bi pohodniki lepo imeli tudi pri nas? Seveda pa smo najprej sami domačini začeli spoznavati svoj kraj, po tej poti pogosteje hoditi, se družiti in tako že dolgo vsako leto organiziramo dva pohoda, ki nas precej bogatita. Pridejo mnogi gostje in seveda tudi domačini. To sem izjemno pomembno. Prvi organiziran pohod je 2. januarja in drugi na drugo soboto v septembru. Z vodniki vedno pripravimo pestro dogajanje. Želim namreč, da se veselo družimo in ne zgolj hodimo. To nam uspeva, a je potrebno kar veliko priprav in idej. Zaenkrat nam jih še ni zmanjkalo. Popotnikov, ki pridejo med nas na Kaplo, je vedno več. Če je čas, grem z njimi, posebej kadar me za to prosijo. Takrat primerno predstavim zgodovino kraja, njene posebnosti in pripravim kaj družabnega. Vedno odhajajo zadovoljni na svoje domove.«

No, lepo! Upajmo, da bo tako tudi ostalo. Za konec te prosim, Igor, da nam izdaš svoje načrte za prihodnost. Jih imaš ali ne, načrtuješ spet kaj novega ali pa se morda le prepuščaš toku življenja in v danih okoliščinah poskušaš narediti tisto, kar misliš, da je prav? Je po tvojem prepričanju človek odgovoren zase in dolžan izpolniti tisto, kar mu je poslano na pot v času njegovega tuzemskega, če se izrazim po planinsko, pohajkovanja po gorah?

»Ja, tale intervju me je precej razgalil, ha, ha ... Pa saj nimam kaj skrivati. Načrti? Gotovo so. Vem zanje, a vseh le ne bi izdal, ker se z odstiranjem tančice skrivnosti le-ta izgubi. Gotovo bi rad najprej svoje poslanstvo duhovnika čim bolje opravljal. Rad bi osrečeval in ostal srečen med temi ljudmi. Rad bi še kaj napisal za dušo, še kakšno pesem v razmislek sebi in še komu ... Rad bi, da ljudje najdejo v naravi srečo zase in svojo dušo, rad bi, da bi evangelij Resnice, oznanjen po Cerkvi, prinašal ljudem osvoboditev in krepil ljubezen med nami, rad bi več sodelovanja s tako prijetnimi ljudmi preko meje. Škoda, da mi je neznanje jezika tako velika ovira. Rad bi, da bi ljudje postajali še bolj ekološko osveščeni. Rad bi za tukajšnje ljudi samo najlepše, seveda njim v telesni in duhovni blagor in korist. Rad bi, da bi duh planinstva na Kapli, v naši občini Podvelka ter prelepi Koroški (tudi v dravski dolini) nikdar ne zamrl. "Izpolni, kar si izpolniti dolžan!"« ○